

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 29-A DUPĂ RUSALII (a celor 10 leproși)

SF. CUV. ANTONIE CEL MARE;
SF. CUV. ANTONIE
CEL NOU DE LA VERIA

DUMINICA CELOR 10 LEPROȘI

Astăzi ne aflăm în Duminica a 29-a după Rusalii, în care Sfânta Evanghelie de la Luca, cap. 17, ne relatează minunea vindecării celor zece leproși de către Mântuitorul Iisus Hristos. Pe când Acesta se afla undeva între Galileea și Samaria, aproape de intrarea într-un sat, a fost întâmpinat de zece leproși care strigau de departe „Iisuse, Învățătorule, fie-ți milă de noi!” Dar Mântuitorul nu a săvârșit vindecarea pe loc, în ochii tuturor, căci dorea să evite popularitatea zgomotoasă pe care o astfel de vindecare l-ar fi atras-o. I-a trimis să se ducă și să se arate preoților.

Leproșii l-au ascultat, ca un semn de credință și ascultare venit din partea lor. Pe când mergeau să se arate preoților s-au tămăduit. Doar unul dintre ei, care era samaritanian, s-a întors să-l mulțumească Tămăduitorului său, ca un act impresionant de recunoștință, căzând cu fața la pământ înaintea Mântuitorului. Se observă, însă, că pentru samaritanianul recunoscător instanța supremă o reprezintă acum Hristos, Binefăcătorul Său. Recunoașterea din partea preoților putea să mai aștepte.

Ceilalți nouă leproși uitaseră până și de ura tradițională și ireconciliabilă față de samaritanieni, căci suferința îi înfrățise cu samaritanianul. Cum s-au văzut vindecați, n-au mai putut să stea împreună. Vechile patimi au ieșit la suprafață. Iudeii își pregătesc reîntrirea în lumea lor în care nu este loc pentru samaritanieni. Ura și discriminarea și-au reluat dreptul în mentalitatea lor. Și iată-l pe sârmanul samaritanian că se întoarce singur la Mântuitorul. Dar se pare că cei nouă iudei nerecunoscători își fac socoteala că nici pentru Iisus nu mai este loc în lumea lor iudaică. Ce-și vor fi zis ei: Să ne compromitem noi cu Nazarineanul? Ce vor zice ceilalți? Și apoi, nici nu e deloc sigur că El a avut vreun rol în vindecarea noastră. Eram deja departe de El când ne-am văzut vindecați. Ce urâtă este lipsa de recunoștință a celor nouă care până mai ieri erau repudiați de

toată lumea pentru necurăția lor, iar după tămăduirea lor, nici să nu le mai pese de Binefăcătorul lor!

În contextul larg al operei de mântuire, vedem în această minune o ilustrare a grijii lui Dumnezeu pentru vindecarea neamului omenesc de lepra păcatului și a morții. Să ne amintim că până la Întruparea Mântuitorului, boala păcatului sau lepra păcatului era incurabilă. Nici lumea iudaică nu strălucea în conduită morală, cu toate că era privilegiată de credință în Dumnezeu Cel Unic și de normele scripturistice consemnate de autorii sacri, majoritatea profeți. Lepra păcatelor transpune chiar din scrierile vechi-testamentare, în care citim că profeții se luptau adesea cu abaterile de tot felul. Întreaga omenire era contaminată de boala păcatului ca de un fel de lepră, cu neputință de vindecat doar prin puterea omului. De aceea S-a

întrupat Mântuitorul și a săvârșit lucrarea de vindecare sau de mântuire. Și nu întâmplător apare diferența proporțională a celor zece, nouă iudei și un samaritanian, ci pentru a ni se arăta și prin acest exemplu că Dumnezeu a chemat la mântuire cu insistență mai întâi pe iudei, ca popor ales, apoi celelalte neamuri. Iudeii s-au arătat nerecunoscători, iar samaritanianul, ca exponent al neamurilor, fericit că a fost vindecat, a manifestat bună credință, smerenie și recunoștință. El a arătat că samaritanienii sunt recunoscători, iar iudeii, dacă li se face vreo binefacere, nu arată recunoștință. Samaritanianul a dobândit, astfel, odată cu vindecarea trupezască și vindecarea sufletească, iar iudeii s-au mulțumit doar cu vindecarea trupezască, de aceea lepra sufletească a păcatelor a rămas în continuare asupra lor. ❖

Părintele Adrian Chiriță

SFÂNTUL CUVIOS ANTONIE CEL MARE

Astăzi, 17 ianuarie, îl prăznuim pe Sfântul Cuvios Antonie cel Mare.
Acesta este unul dintre cei mai mari asceți ai creștinismului și a rămas în istorie drept începătorul vieții monahale în pustia Egiptului.

S-a născut în satul Coma din Egiptul de Mijloc, în jurul anului 251, dintr-o familie de creștini bogați. La vârsta de 18 ani își pierde părinții. Momentul care i-a deschis calea spre monahism este cel în care aude la biserică cuvântul Mântuitorului din Evanghelie (Matei 19, 21), „de voiești să fii desăvârșit, mergi, vinde avuțiile tale și, venind, urmează Mie”. Își împarte averea sa săracilor, iar pe sora sa o încredințează unei comunități de fecioare, retrăgându-se în pustie. La început stă într-o colibă nu foarte departe de localitatea de obârșie, sub ascultarea unui alt ascet din zonă, mai bătrân și mai experimentat. Se luptă să se lepede de toate patimile și slăbiciunile firii omenești, să se depărteze de grija și pofta lumescă, pentru a merge pe drumul

desăvârșirii. Până la vârsta de 35 de ani își petrece viața ascetică în acea colibă de la marginea satului natal, iar apoi va trăi într-un mormânt părăsit. Alți 20 de ani îi va trăi într-o cetate părăsită, situată pe malul drept al Nilului, la locul numit Ispir.

Pe la anul 312 pornește într-o călătorie de trei zile și trei nopți spre Muntele Kolzim, ce se află în inima deșertului, în partea de est a Egiptului. Aici va întemeia mănăstirea care-i poartă numele până astăzi. Până în anul 356, anul plecării Sfântului Antonie din această lume, nu părăsește acest loc decât în două rânduri: o dată pentru a-și vizita ucenicii și a doua oară face o călătorie la Alexandria, pentru a-l susține pe Sfântul Atanasie cel Mare în lupta sa cu erezia ariană.

Viața sa de asceză și rugăciune de la Muntele Kolzim este tulburată doar de oamenii care vin în număr foarte mare pentru a-i vindeca. Sfântul Antonie le spune că Mântuitorul Iisus Hristos face minuni, Lui să se roage și să-I mulțumească, căci prin credință și rugăciune vor fi izbăviți de Domnul.

Sfântul Antonie cel Mare a fost un mare

învățător al călugărilor, Patericul păstrându-ne până azi cuvintele sale pline de înțelepciune și adevăr. Era și un mare văzător cu duhul, căci în timp ce se ruga, a văzut sfârșitul plin de lumină al vieții prietenului său Amun, care trăia la o distanță de 13 zile de mers față de Muntele Kolzim.

Sfântul Atanasie cel Mare, cel care i-a scris viața imediat după adormirea sa, spune că Sfântul Antonie a trăit până la vârsta de 105 ani și că și-a cunoscut mai dinainte sfârșitul, poruncind ucenicilor săi apropiați să nu dezvăluie nimănui locul în care a fost îngropat. Aceștia au păstrat taina tot restul vieții.

Sfântul Antonie a fost omul sfințeniei, al credinței și al urmării necondiționate a cuvintelor Mântuitorului. De aceea, pentru noi este astăzi un model și o culme a vieții duhovnicești într-o societate în care reperele morale sunt tot mai puține. Sfântul Antonie cel Mare s-a confruntat și el cu o societate ostilă creștinismului. Tocmai pentru acest motiv este pentru noi un model al păstrării credinței și al afirmării ei, indiferent de timpul în care trăim. ❖

Sfântul Maxim Mărturisitorul

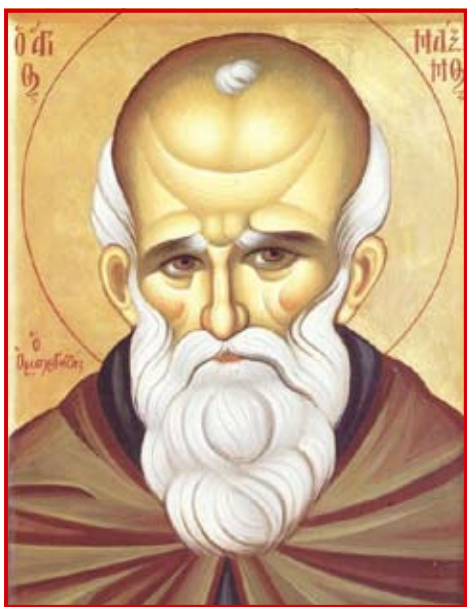
Sfântul Maxim s-a născut într-o familie de aristocrați din jurul Constantinopolului pe la anul 580. În timpul împăratului Heraclie (610-641) ocupă pentru trei ani funcția de secretar la curtea imperială, iar în jurul anului 614 părăsește curtea imperială și intră în Mănăstirea Chrysopolis, în apropiere de Constantinopol. În timpul invaziei persane din 614, pleacă în Africa, unde îl întâlnește pe viitorul patriarh de Ierusalim, Sofronie, care începuse deja în Cartagina lupta împotriva ereziilor monoteliste și monoenergiste, apărute în Imperiu. În această perioadă, Sfântul Maxim studiază și își aprofundează cunoștințele teologice, citind operele hristologice ale Sf. Grigorie Teologul sau ale Sf. Dionisie Pseudo-Areopagitul, și în același timp scrie primele sale opere teologice.

Exilat în Africa, patriarhul Pyrrhus al Constantinopolului, susținător al ereziei monoteliste, a fost provocat de Maxim Mărturisitorul la o discuție teologică, la care au participat mai mulți episcopi africani. Sfântul Maxim îi convinge pe toți că în Hristos există două voințe și două lucrări corespunzătoare celor două firi, omenească și dumnezeiască, unite în același ipostas.

Sfântul Maxim și Pyrrhus au plecat după puțin timp la Roma, unde noul papă, Martin I, convoacă un sinod în 649, la care au participat 105 episcopi, pentru a condamna monotelismul. Dar în 653, la ordinul noului împărat Constans II, susținător al monotelismului, Sfântul Maxim este arestat și exilat în Tracia. Papa Martin I a fost arestat și el fără a fi judecat, dar a murit în drumul spre Constantinopol. După câțiva ani de exil, Maxim a fost readus la Constantinopol și întemnițat acolo.

Tradiția spune că, înainte cu puțin timp de moartea sa, sfântul a văzut cum ardeau trei lumânări deasupra mormântului său. A trecut la Domnul pe 13 august 662, luptând până la sfârșit pentru adevărurile doctrinare ale Bisericii, iar monotelismul a fost condamnat la Sinodul al VI-lea Ecumenic de la Constantinopol din 680-681.

Dintre operele Sfântului Maxim Mărturisitorul amintim: „Răspunsuri către Talasie”, în care sunt interpretate o serie de texte scripturistice, „Scholia”, un comentariu la scrierile Sfântului Dionisie Pseudo-Areopagitul, „Ambigua”, una dintre cele mai cunoscute lucrări hristologice ale teologiei răsăritene, „Mistagogia”, un comentariu liturgic. ❖

Sfântul Maxim Mărturisitorul, prăznuit pe 21 ianuarie, a fost unul dintre cei mai mari teologi răsăriteni. Prin înțelepciunea sa, prin lupta sa împotriva ereziilor hristologice, prin sfințenia vieții sale și prin operele sale teologice, odoare de preț în vistieria Bisericii, Maxim Mărturisitorul a rămas până în zilele noastre model de monah și de teolog, fiind cunoscut drept sfântul care a apărat învățătura despre Hristos.

Văzător cu duhul și făcător de minuni

SFÂNTUL LAVRENTIE AL CERNIGOVULUI

În secolul XX, secolul marii prigoane împotriva Bisericii Creștine și a slujitorilor săi, în care puterea atee din estul Europei a supus la grele persecuții și chinuri milioane de creștini, Dumnezeu a lăsat în Rusia câțiva sfinți, care au întărit în credință poporul drept-credincios. Printre aceștia: Sf. Ioan de Kronstadt (†1908), Sf. Iona din Odessa (†1924), Sf. Serafim de Virița (†1949), Sf. Lavrentie al Cernigovului (†1950), Sf. Matrona din Moscova (†1952), Sf. Luca al Crimeii (†1961). Unii dintre ei au lăsat prorociri asupra vremurilor din urmă, care deja au început să se împlinească.

Sfântul Lavrentie al Cernigovului - după numele său de botez, Luca Evseevici Proscura - s-a născut în anul 1868, în localitatea rusească Karilsk, din regiunea Cernigov. Părinții săi, Evsevii și Hristina, au fost oameni simpli, dar muncitori și credincioși. Din cei șapte copii ai familiei, cinci erau băieți, Luca fiind cel mai mic dintre aceștia.

Muncind încă de mic, împreună cu toți membrii familiei sale, tânărul Luca a avut o viață destul de grea; copil fiind, din pricina unei căzături la joacă, el va șchiopăta toată viața cu un picior. Rămas orfan de tată încă de mic, iar mama lui căzând la pat, lui Luca i-au revenit mai toate sarcinile casei, ceilalți frați muncind afară.

Studiile elementare au fost urmate de tânăr la școala din satul natal, unde va învăța să cânte foarte bine la vioară și în corul bisericii, pe care la numai 14 ani îl va conduce.

Încă de mic, tânărul Luca a avut o viață curată și o rugăciune smerită; pentru aceasta, el a fost învrednicit de Dumnezeu cu multe daruri duhovnicești. Astfel, adesea îl vedea pe diavol, fie când mergea singur pe drum, fie când lucra ceva în casă, ori în curte. Curând va începe să-și dorească viața monahală. Va merge des la Măn. Rahla, aflată la 19 km de satul său. Dar abia după moartea mamei sale, renunțând la partea sa de moștenire, Luca intră în obștea măn. Rahla cu gândul de a se călugări. Starețul îl rânduește în corul bisericii, așteptând momentul potrivit pentru călugărie.

Curând, vestea despre viața curată și mintea luminată de har a tânărului Luca

ajunge și la episcopul locului, Antonie, care îl va muta în Măn. Sfânta Treime din Cernigov. Atunci episcopul le spune călugărilor: „Asta e un așa Luca, de care o să întrebe toată lumea”. Luca s-a întristat de dorința episcopului, el iubind mult măn. Rahla. În noaptea aceea, Maica Domnului de la Cernigov i-a apărut și l-a binecuvântat. Și așa a doua zi Luca pleacă spre Măn. Sf. Treime.

Luca a fost tuns în monahism, primind numele de Lavrentie. În anul 1895, este hirotonit ca ieromonah, iar după o vreme, egumen. Părintele avea un chip blând și luminos; părul îi era alb ca zăpadă, iar fața sa emana bucurie; ochii albaștri trimiteau parcă spre cer.

Vestea despre bunătatea și darul înaintevederii Părintelui Lavrentie se răspânda tot mai departe. Cuvintele sale duhovnicești erau pline de har și roditoare, iar lumea umbla în grupuri după el, dorind să audă un cuvânt de învățătură sau cerându-i sfat de mântuire.

În vremurile grele, în care mănăstirile trebuiau închise de autorități „pentru reparații” (1930), părintele a trăit la poalele unui munte, la o văduvă drept-credincioasă. La aceasta, părintele își petrecea tot timpul într-o micuța cameră, în post și rugăciune.

În anul 1941, după ce a început războiul, sfântului i s-a îngăduit să redeschidă fosta mănăstire de călugări din Cernigov, transformând-o în mănăstire de maici, precum și Măn. Domnitskii; în prima viețuiau 75 de maici, în a doua, 35. Sfântul s-a ocupat de refacerea bisericilor și a clădirilor monahale.

La un moment dat, sfântul a prorocit,

zicând: „Din acest moment eu voi mai trăi un an și jumătate. Anul 1950 vă va arăta, iar în 1952 veți vedea multe rele”. Sfântul a trecut la cele veșnice în anul 1950, iar în anul 1952, Măn. Domnitskii a fost închisă de autorități, „pentru reparații”.

În toamna anului 1949, Cuv. Lavrentie, fiind tare slăbit, a participat la ultima sa priveghere; după slujbă, el a fost dus pe mâini la chilia sa, de unde nu s-a mai ridicat din pat. Bolnav fiind, sfântul s-a împărtășit zilnic, până în ultima zi. După o boală de câteva luni, Sf. Lavrentie a adormit întru Domnul în anul 1950, în ziua Botezului Domnului, la ora 10.30, după citirea Psaltirii și a altor rugăciuni. Trupul său a rămas în biserică vreme de patruzeci de zile, neschimbându-se câtuși de puțin. În ziua de 20 februarie 1950, sfântul a fost coborât în mormânt.

Sf. Lavrentie era văzător cu duhul și făcător de minuni, dar și proroc al vremurilor din urmă. El spunea: „După cum se văd toate boabele de grâu într-un pahar, așa văd și eu gândurile fiecăruia”. După închiderea Măn. Sf. Treime de către comuniști, între anii 1930 și 1941, starețul a viețuit într-o casă modestă, la poalele dealului Boldina, la Elena, o văduvă evlavioasă, călugărită Evlampia. Casa avea două încăperi, dintre care una foarte mică, ascunsă în spatele unei biblioteci. Sf. Lavrentie a trăit zăvorât aici 11 ani, primind doar pe fiii săi duhovnicești pe care dorea să îi vadă, noaptea târziu, de frica KGB-iștilor. După ce maica Evlampia dădea la o parte cărțile și rafturile din bibliotecă...

Monahia Evlampia a povestit: „Era în

anul 1939. Părintele a discutat o noapte întreagă. Nu am putut să pricep cu cine a discutat. Nu am îndrăznit să intru și să văd. Dimineața, părintele a spus: «Maică, am avut musafiri și tu ai fost martoră». Atunci am întrebat: «Pe cine?». Starețul a răspuns cu bucurie:

«Proorocul lui Dumnezeu Ilie și dreptul Enoh. Ei au discutat cu mine despre ultimele încercări ale lumii, despre Rusia, despre împăratul ortodox și despre Antihrist. Ei au mai spus că va veni să stea de vorbă cu mine Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan Teologul».

În toamna anului 2009 am ajuns în Ucraina, într-un pelerinaj în care au participat și câteva persoane din parohia noastră. Am vizitat atunci și Măn. Sf. Treime din Cernigov, închinându-ne la moaștele Sf. Lavrentie din Cernigov. *(Foto - arhiva personală M.B.)* ❖

ALEGEȚI BINELE ȘI ADEVĂRUL

Toată lumea are ochii ațintiți asupra campaniei de vaccinare a populației, căci vaccinul este privit ca antidot minune în oprirea pandemiei și întoarcerii la „o viața normală”. Iar Bisericii i se cere cu insistență să fie parte în campania de informare și convingere a populației să se vaccineze.

Înainte de începerea vaccinării și chiar în primele zece zile, s-a constatat un interes scăzut al populației pentru vaccinare. Procentul era de aproximativ 30% al doritorilor. Restul doreau să mai aștepte pentru a se convinge sau nu doreau deloc să „primească” vaccinul.

Chiar și personalul medical este divizat în ceea ce privește acest vaccin. De ce? În primul rând pentru că a apărut pe piață fără a fi complet testat, bine știind că testarea unui vaccin se face în trei etape de la unul până la doi ani. Aceasta însemnând măcar trei ani de testări. Nemaivorbind de faptul că cercetarea, testarea, producerea și aprobarea unui vaccin durează între 10 și 15 ani. Ca și faptul că aprobarea de ieșire pe piață este una de urgență, cu condiția ca cel puțin doi ani să se monitorizeze efectele adverse ale vaccinului. Cu alte cuvinte să se termine ce nu s-a făcut în fazele de testare. Știm bine că vaccinul nu se face la copiii sub 16 ani (vaccinul Pfizer), sau sub 18 ani (vaccinul Moderna). De ce? Pentru că nu a fost testat. Ca să nu mai vorbim și despre faptul că ele utilizează o tehnică nouă, a ARN-ului mesager, folosită pentru prima oară la producerea unui vaccin.

Nu vreau să intru în problematica acestui vaccin. Și nici să aduc argumente pro sau contra. Las specialiștii să explice sau să răspundă la multele întrebări și nedumeriri legate de acest nou vaccin.

Dar ceea ce m-a nedumerit pe mine în mod special în aceste săptămâni este faptul că Biserica a fost insistent abordată de oficialități pentru a se implica în convingerea populației să se vaccineze. În ultima vreme sondajele au arătat că Biserica a crescut mult în încrederea românilor. Și uite așa s-au gândit autoritățile că n-ar fi rău să apeleze la preoți pentru a-i informa și convinge pe oameni să se vaccineze.

Patriarhia a venit cu un comunicat în care a arătat că salută obținerea unui vaccin care să oprească valurile epidemice, dar nu a implicat Biserica în promovarea a ceva ce nu cunoaște, arătând că medicii sunt cei care au

îndreptățirea profesională să o facă. S-a întocmit o scrisoare, adresată tuturor ierarhilor, prin care se arată că se pune la dispoziție broșura informativă - primită prin Secretariatul de Stat pentru Culte - „Vaccinarea împotriva Covid-19 în România. Gratuită. Voluntară. Sigură”, destinată informării clericilor și celor care lucrează pe lângă biserici, „pentru a putea decide în cunoștință de cauză dacă doresc să se vaccineze”. Deci nici vorbă despre o campanie susținută de BOR în rândul enoriașilor, așa cum Ministerul Sănătății și mass-media au făcut anunțuri. Un fake news. Care a generat în media remarci ale câtorva preoți și ierarhi, aceștia arătând că salută campania de vaccinare și ei înșiși se vor vaccina, răspunzând parcă în oglindă susținerii de care se bucură vaccinarea din partea clericilor catolici.

Răspunsuri duhovnicești pe această temă, pline de demnitate și responsabilitate au dat însă mulți alți preoți și ierarhi, îndemnând oamenii să apeleze la conștiința lor, pe baza unei informări cât mai complete, din surse autorizate. Voi cita doar câteva fraze dintr-un articol al părintelui Constantin Sturzu, intitulat „Ce recomanzi, Părinte?”

„Ca preot (duhovnic), ai nu doar dreptul, ci și datoria de a-i îndruma pe cei ce-ți sunt încredințați pe Cale. Dar nu în orice domeniu sau în orice problemă. Vremurile tulburi și imprevizibile pe care le trăim îi determină pe unii credincioși să vină și cu tot felul de întrebări ce vizează, desigur, varii domenii ale vieții noastre de zi cu zi. Cam toate sub genericul: „Ce recomanzi, Părinte?”

Așadar, nu este vorba despre a evita uneori să ne pronunțăm pe teme fierbinți,

de actualitate, ci de a proceda în toate cu discernământ, având ca reper pe Însuși Hristos. Sunt situații în care nu avem voie să tăcem și situații în care nu este necesar să vorbim.

A existat și va exista întotdeauna o presiune asupra clericilor din partea celor ce urmăresc nu voia lui Dumnezeu, ci interese de tot felul. Nimic nou sub soare. Ce mă amuză și mă întristează, în același timp, este că sunt unii care, de-a lungul anilor, au acuzat Biserica de „ingerințe nepermise” în viața publică, dar care îi cer, brusc, „să fie mai implicată”. Vasăzică, nu era bine ca preoții să spună la referendum că e lăsat de la Dumnezeu ca o căsătorie să unească un bărbat și o femeie sau ca acești păstori de suflete să aibă o preocupare publică pentru respectarea libertăților religioase în vreme de pandemie, măcar la nivelul respectării altor libertăți. În schimb ei, preoții, „trebuie” să se pronunțe pe subiecte ce realmente le depășesc competențele! Părerea mea e că, dincolo de alte considerații, cei ce lucrează de luni până sâmbătă la discreditarea „popilor” nu pot să le ceară acestora ca duminica să fie... „vectori de comunicare”! Sau pot, dar se contrazic pe ei înșiși.”

Vă îndemn, însă să vă puneți întrebări, să știți cât mai multe, să fiți atenți la efectele adverse ale vaccinului și la contraindicații, pentru că ele există. În rest, faceți ce vă spune rațiunea, dar și conștiința dumneavoastră.

Pentru că noi, și nimeni altcineva, ne asumăm, în condițiile actuale, toată responsabilitatea!

Dumnezeu să ne lumineze pentru a alege, de acum înainte, nu răul cel mai mic, ci Binele și Adevărul. ❖

Maria Buleu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 17-24 IANUARIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 20.01	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 22.01	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 23.01	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 24.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon) Utrenia, Sfânta Liturghie